

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

25. Utrum unus Confessarius possit impositam pœnitentiam ab alio commutare? Et an Sacerdos possit commutare pœnitentiam, non addita confessione eorundem peccatorum? Et an secundus Confessarius, qui ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

De Satisfact. Sacramentali. Ref. XXIV. &c. 323

accedis, & memoria retinet peccata, ob quae imposita fuit; sed est unico verbo ea omnia subicere, dicens, te demum accusare de peccatis prius confessis, & Confessario praecedenti Confessione manifestatis.

4. Sed, cum sit casus satis practica bilis, quia quotidianus; ego contrarium teneo; & hoc, praeter alios nouissimè tenet Marchant in Tribun. Sacr. ro. 1. tr. 4. tit. 7. q. 6. ubi sic ait: [Petes an teneatur penitens aperire Sacerdoti illi posteriori peccata, ob quae penitentia, siue satisfactio prior est imposita? Affirmant nonnulli, maxime si penitentia medicinalis sit, & praeseruatua à peccatis. Respondeo ego, non teneri: sufficit enim penitenti allegare rationes, cur hæc penitentia sibi sit nimis grauis, aut importuna; & quare illius commutationem, vel dispensationem postulet.

5. Ratio est: quia in hac commutatione, vel dispensatione non agitur de peccato, ob quod imposita est penitentia, vel de iustitia, qua imposita est, sed de infirmitate, difficultate, vel minori importunitate, ac interdum impossibilitate penitentis ad illam adimplendam, ob quam iuste commutari potest. Quinimò ad prudentiam Confessarij spectat, ut quando aduertit, penitentem multis penitentibus implicatam, quas tantum abest, ut adimpleat, quin penitentiam penitentis augeat, nec persoluat, etiam si se bonae voluntatis affirmet: ad prudentiam (inquam) spectat, etiam non postulantem liberare à tantis vinculis, quibus imprudenter se aggrauauit, & quorum ratione in pericula multarum transgressionum se contiecit.

6. Dices primo: Qui penitentiam in sacramentali Confessione primo imponit, debet qualitatem delicti cognoscere, & considerare: ergo etiam ille, qui primam penitentiam commutat, vel dispensat. Respondeo, negando consequentiam. Commutatio enim, vel dispensatio principaliter non respicit peccatum sed penitentis facultatem: siue eius, ad implendum opus iniunctum, potentiam, vel impotentiam; hæc est enim sola ratio commutationis, vel dispensationis. Adde, in commutatione tantum spectari debere proportionem, quae potest esse inter penitentiam primo iniunctam, & illam, in quam fit commutatio; non autem proportionem inter peccata propter quae est imposita penitentia; quia illa iam transferuntur in rem iudicatam; & supponitur Confessarius primus peccatorum qualitatem sufficienter examinasse: unde hic debet haberi sola ratio causae, cur commutanda sit, quae (ut dixi) non tam peccatum respicit, quam potentiam, vel impotentiam penitentis in satisfaciendo. Similiter in dispensatione solum attenditur, aut totalis impotentia penitentis ad soluendum, aut consideratur, quod aliis modis penitentiam iniunctam aequauerit, vel adaequet. Quod autem aliqui scrupulizent in eo, quod penitentia prior esset data, non tantum in satisfactionem, sed etiam in medicinam, & praeseruationem.

Respondendum est, rationem medicinae praeseruatuae per accidens satisfactionem afficere, & ex eo capite magis esse consilij, quam praeccepti, & à Confessario, quia Medicus est: non quia Iudex, procedere. Quinimò, cum illud opus satisfactorium redditum sit penitenti, aut nimis graue, & periculosum, ratione siue infirmitatis, & fragilitatis, aut forte etiam impossibilis; ratio remedij, vel praeseruationis, quae operi inerat, eo ipso cessare censetur. De quo non debet inquirere secundus Confessarius, nisi consulatur: cum plura possint occurrere alia remedia penitenti absque eo, quod obligatione ad repetenda, & alteri manifestanda peccata semel ritè confessà, & absoluta, oneretur, quae est grauissima obligatio, & onus importabile.] Huc uelque Marchant, cui ego in omnibus adhaereo, * Qui etiam ibidem petens, quando penitentia sit adimplenda, sic ait: [Quærent secundò, quando teneatur penitens satisfactionem sibi in Sa-

cramento impositam, adimplere? Sed clara responsio est: si enim Confessarius tempus certum determinauit, illo tempore est adimplenda: sin minus, iudicio prudentis relinquitur, & vix in dilatione peccati cõtingit, nisi grauis negligentia deprehendatur, & tunc peccatum tantum veniale ordinariè committitur.] Ita ille.

7. Nota etiam cum eodem Marchant, tr. 6. tit. 3. q. 3. concl. 1. quòd ut satisfactio cõseatur imponi in Confessione, non est necesse, ut quis in loco iudicij, siue confessionali sedeat, tanquam confessione auditurus, sed sufficere, ut actus sint sacramentales: nimirum, ut Confessarius, tanquam Confessarius, penitentem sua peccata proponentem sacramentaliter audiat; & ut penitens sua peccata sacramentaliter proponat Confessarij iudicio, sacramentaliter resoluenda. Explico: Penitens, ubi Confessarius à confessionali recessit, oblitus est penitentiae impositae, aut forte Confessarius ex obliuione oblitus est imponere. Accedit penitens, ut Confessarium super penitentia, vel non imposita, vel obliuata conueniat; non est necesse, ut Confessarius ad confessionale reuertatur, aut alia caremonia utatur, ut sedendo, &c. ad hoc, ut cum iam recessit à confessionali, iudicet penitentem penitentiam impositam aut immutet, sed sufficit, ut penitens inuuet, se habere aliquid pertinens ad Confessionem, & Confessarius, ut actum sacramentalem suspiciat, & resolutionem velut in Sacramento donet. Ratio est: quia istae caremoniae non sunt de essentia, vel substantia huius Tribunalis; & alias ad vitandam aliquam verecundiam breuiter per actum sacramentalem potest Confessarius supplere, quod obliuione omisissum est in Confessione primaria, siue fuerit ex sua parte, siue ex parte penitentis.] Ita ille, quae omnia satis firmat authoritas Patris Leandri de Sac. ro. 1. tr. 5. disp. 9. q. 101. asseretis, posse etiã secundum Confessarium commutare penitentiam extra Confessionem; licet contrarium magis probabiliter cum multis aliis alibi docuerim, ut idem Leander aduertit.

8. Nota etiam cum Castro Palao ubi sup §. nu. 13. quòd si singulis mensibus obligatus sis communicare, non peccabis mortaliter, si sex, vel octo dies Communionem distuleris, praecipue si aliqua, etsi leuis, occasio huius dilationis se obtulerit. Deinde addit, obligatus ieiunare, v.g. feria sexta, si omittat ieiunium eodice, intentione transferendi in sequentem, non excedere culpam venialem, ob materiae leuitatem.

9. Et tandem non desinam hic adnotare, Amicum in Curs. Theolog. tom. 8. disp. 16. sect. 5. dub. 2. num. 58. docere, [quòd si penitens probabiliter dubitat, se penitentiam post aliquod tempus adimplere non posse, tenetur, cum primum commodè potest, illam adimplere, ne Sacramentum relinquat imperfectum. Si verò non dubitat, potest illam per annum differre: nam tandiu potest illam differre, quandiu non tenetur per nouam Confessionem ad nouum Sacramentum penitentiae accedere. Ita ille, me citato: & me etiam citato, Leander de Sac. ro. 1. tr. 5. disp. 9. q. 89. qui asserit, plures Theologos Salmanticenses docuisse, penitentiam sacramentalem posse per annum differri. Et omnia in hac resolutione obseruata sedulo notè Confessarij: quia saepius in praxi solent accedere, & in alijs Doctoribus non ita facilè inuenient.

RESOL. XXV.

Verum unus Confessarius possit impositam penitentiam ab alio commutare?

Et an Confessarius possit commutare penitentiam, non audita confessione eorumdem peccatorum?

Et an secundus Confessarius, qui non habet potestatem absoluendi à peccatis reseruatis, super quibus penitentia imposita est, possit, hoc non obstante, penitentiam illam commutare?

Et an dicta commutatio facienda sit in sacramentali confessione, vel extra?

Sup. hoc in Ref. seq lege doctrinam §. Sed pro corronide, & Ref. & §. cius annos.

Alibi in Ref. not. praeritate.

Sup. hoc infra in Ref. 42. & 46. & in alijs eorum not. Quamuis non plene supra hoc lege tamen infra, ex Ref. 41. §. 1. in fine, vers. Ex his inferatur.

* Sup. hoc in Ref. seq. §. v1. in fine, & infra in Ref. 44. & in Ref. 45. signaret §. 2. in Ref. 46. §. Non desinam, & supra in fine Refol. 18.

Et an si intra unum, vel alterum diem triduum, vel hebdomadam redeat penitens, possit extra confessionem ab eodem Confessario commutari penitentia? Et verum, si penitentia sit tantum medicinalis, possit à quolibet Confessario extra confessionem commutari, suspendi, & super ea dispensari? Et an prædicta commutatio possit ab eodem Confessario fieri sine causa? Et quid ab alio Sacerdote? Et an penitens auctoritate propria possit commutare penitentiam à Confessario impositam in opus cuiusdem melius? Et an possit penitens penitentiam impositam per annum differre? Ex part. 2. tract. 15. & Miscell. 1. Ref. 53.

Sup hoc cur- sistimè cum Villalobos in to. 4. tr. 6. Ref. 7. in tribus ultimis eius lineis.

§. 1. Negantem sententiam amplexus est Nugnus in 3. part. tom. 2. quæst. 13. dub. 4. Valquez in 3. p. ubi infr. num. 8. Ledesma in sum. 1. tra. de penit. c. 23. concl. 8. dub. 2. Sor. in 4. disp. 20. q. 2. art. 3. & alij, eo quod par in parem non habeat imperium, vt habetur c. in illo à quo, & tempestinum ff. ad Trebell. & quia ad retractandam, seu reuocandam sententiam vnus iudicis, adiri debet superior per viam appellationis, quia æqualis id facere nequit, ex cap. dilectus, 2. de rescriptis, cap. vt debitus honor, de appellat. l. si quis aduersus, C. de precibus Imper. offer. & aliis iuribus.

2. At his non obstantibus affirmatiuam sententiam rectè docet Syluest. ver. confess. 6. num. 4. Resol. vel. confess. sac. num. 11 & omnes neoterici infra citandi. Et ratio est, quia sicut absolutio potest super eadem peccata repeti, ita iudicium, & sententia. Nec obstant in contrarium adducta, quod par in parem non habet imperium, nam secundus Sacerdos, penitentiam commutans, nullum exercet imperium in priorem, sed in penitentem, nec propriè reuocat sententiam prioris, sed suam profert, & hoc posterius iudicium non instituitur ad derogandum priori, sed ad consulendum penitenti, in cuius fauorem talis iteratio conceditur. Neque totum hoc efficitur per modum appellationis, vt putant aduersarij, sed per modum noui iudicij æqualis iudicio præcedenti, quorum iudiciorum neutrum aduersatur alteri, sed ipsum in sua integritate relinquit. His tamen ita suppositis, difficultas in praxi occurrens est, an Sacerdos possit commutare penitentiam, non audita priori confessione eorumdem peccatorum. Non posse docet Valquez ubi infr. n. 7. Suar. tom. 4. disp. 48. sect. 10. n. 8. Filiuc. tom. 1. tr. 8. cap. 2. n. 50. Pelantius in add. ad 3. p. q. 18. de satisfact. sac. disp. 2. concl. 3. Coninch. de Sac. disp. 10. dub. 12. concl. 3. n. 101. Regin. in prax. tom. 1. lib. 7. c. 8. n. 93. Fagundex de prac. pt. Eccl. tract. 2. lib. 9. cap. 4. n. 15. 17. & 22. & ex nostris Molfesius in summ. tom. 1. tr. 7. c. 23. n. 71. Megala in 1. p. lib. 6. cap. 5. quæst. 3. n. 5. qui asserit, nullo modo sustineri posse contrariam sententiam. Ratio est, quia omnis actus iudicialis debet fieri cognita causa, circa quam versatur.

Sup. hoc in Ref. præterita, §. Nota etiã hic obiter, & inf. in Ref. 27. §. vlt. ad lin. 4. verif. De commutatione. & in Ref. 31. §. Nota hic & cursum, ad mediũ, §. Et itãde hanc. Et in Ref. 32. §. Qui etiã in princ. & sup. in Ref. 14. c. r. cum Buncio, in §. 1. prop. finem, à verif. Arbitror. & in to. 3. tr. 1. Ref. 44. §. Vide.

3. Sed ego existimo, supradictos Doctores in Cathedra, vel in cella hanc opinionem docuisse; sed in confessionario, contrariam sententiam practicasse: nam onus nimis magnum esset pro confessariis, & penitentibus in commutatione alicuius penitentia præterita iterare confessiones. Ided existimo probabilissimam esse illam sententiam, quæ docet posse confessarios, non audita priori confessione eorumdem peccatorum penitentias commutare. Et ita docet Nau. in manc. 26. n. 22. Tolet in summ. lib. 3. c. 11. n. 5. Portel. in add. ad dub. reg. ver. pen. sac. an. num. 8. Henriquez in sum. l. 15. de pen. cap. 2. n. 1. Beia p. 1.

cas. 15. Raphaël de Casare in cõsol. anim. dial. 8. c. 26. Victoria in c. 211. Ioan. de Cruz in direct. conf. p. 2. de pen. q. 4. dub. 4. concl. 2. in fin. Villalobos in sum. p. 1. tr. 9. amb. 79. n. 5. Emmanuel Sa ver. satisfactio, n. 5. Rodrid. in sum. to. 1. c. 56. concl. 7. n. 8. Vivaldus in candel. de satisfact. n. 31. Ioan. Valerius vir doctissimus, ubi infra, & alij, vel vt melius dicam, communis vnus confessario, cum; & hanc etiam sententiam probabilem, & practicè securam vocauit Ant. Fernandez in ex. am. Theol. mor. p. 3. c. 6. §. 7. n. 20. in fine. & Syluius in add. ad 3. p. q. 8. art. 5. dub. 4. cõcl. 2. Ratio est, quia præsens confessor potest de tota simul causa penitentis, iuxta præsentem dispositionem iudicare, provt magis expedire iudicauerit ipsi penitenti.

3. Sed graue hic emergit dubium, an secundus confessarius, qui non habet potestatem absolendi à peccatis reseruatis, super quibus penitentia imposita est, possit hoc non obstante, penitentiam illam commutare. Negatiuè respondeat Suarez, Filiucius, Molfesius, Megala, Fagundex, & ferè omnes DD. supra citati. Sed contrariam sententiam docet Valquez in 2. p. 10. q. 9. art. 2. dub. 3. n. 9. Fernandez Societ. Iesu in instr. confess. p. 1. docum. 7. n. 5. & Io. Valerius in differentiis vtriusque fori, ver. in iudicio, diff. 1. n. 7. Et ratio est, quia constat quod per absolutionem casuum reseruatorum, remanent illa peccata non reseruata; ergo, & consequenter non remanebit reseruatã penitentia pro eis imposita. Hæc sententia est probabilis, & tuta in praxi.

4. Sed pro coronide huius disputationis, videamus an dicta commutatio faciendã sit in sacramentali confessione, vel extrã. Megala, Suarez to. 4. disp. 18. sect. 4. n. 8. & alij asserunt Nauarum docuisse, confessarios posse commutare penitentiam extra sacramentum Penitentia; sed falluntur, quia Nauarrus solummodo dicit non esse necessarium iterationem confessionis peccatorum, super quibus data fuit penitentia, quando postulat commutatio eiusdem: hoc autem non est dicere, extra confessionem sacramentalem fieri posse dictam commutationem. Bonacina de Sacra. disp. 4. q. 5. sect. 3. punct. n. 7. asserit Rodriguez, & Summam Coronam docere hanc sententiam, sed apud ipsos illam non inuenio, sed illam docet Victorinus in notis ad Emanuelem Sa ver. satisfactio, n. 5. & Valentia to. 4. disp. 7. q. 14. punct. 4. ubi sic asserit. Et notandum, vt penitentia rectè commutari possit, omnino fore necesse, vt peccata, pro quibus imposita fuit, illi patefiant aliquo modo, qui est eam commutatur, quamuis non est quidem opus, vt ei manifestentur rursum per sacramentalem confessionem. Ita Valentia.

5. Sed contrariam sententiam omnino amplectendam esse iudico ex communi Doctorum sententia. Vide omnes citatos auctores. Ratio est, quia tam solutio; quam ligatio penitentis actus sunt clauium, qui necessariò requirunt Sacramentum; ergo sicut posterior confessarius non potest ligare absque Sacramento, ita neque soluere. Dicta igitur commutatio faciendã erit à confessario secundo in sacramentali confessione, & non extrã. Limita tamen hanc sententiam, nisi ab eodemmet confessario penitentia commutaretur, nam si id fiat intra vnium, aut alterum diem, posse penitentiam extra Sacramentum commutare, quia in isto casu adhuc censetur idem iudicium. Ita Sotus in 4. dist. 20. q. 2. art. 3. Valerius ubi supra, ver. iudex, differ. 23. n. 5. & alij. Vnde nimis scrupulosè in hoc loquitur noster Megala ubi supra asserens hoc fieri non posse, nisi intra spatium medietate horæ, sed Henriq. lib. de penit. 2. 1. §. fin. cum Ledesma, & Vivaldo, & Valero ubi supra, putat id fieri posse intra triduum, aut hebdomadam, si redeat penitens. Sed notandum est, quod si penitentia sit tantum medicinalis, potest vtique tunc omnis confessarius

Confessarius extra confessionem sacramentalem, dictam penitentiam commutare, suspendere, atque super ea dispensare, & hoc sapè practicaui, ait Valerius ubi supra, qui etiam putat eundem confessarium posse commutare penitentiam sine causa; quia licet fuit in eius arbitrio illam imponere, ita in eodem debet esse illius commutatio, nam vnaquæque res propter quascumque causas nascitur, propter eandem dissolvitur, sed cum petitur commutatio ab alio Sacerdote, requiritur causa.

6. Et idè reassumens omnia supradicta. assero posse quemlibet confessarium ex iusta causa commutare penitentiam, etiam si fuerit data super peccata reservata, & etiam non iterata priori confessione, dummodo hoc efficiat in sacramentali confessione, non autem extrà, quòd si commutaverit, idem confessarius poterit quidem extra confessionem, si ad plurimum intra hebdomadam penitens redeat.

7. Et hæc dicta sufficiant circa præsentem questionem. * Sed si aliquis quaereret an penitens auctoritate propria commutare possit penitentiam à Confessario sibi impostam, in opus euidenter melius? Respondeo affirmatiue, & ita etiam probabiliter docet Portel in addit. ad dub. reg. ver. penitentia sacramentalis, n. 6. ubi sic asserit. Potest penitens, auctoritate propria commutare penitentiam sibi impostam in aliud opus euidenter melius. Probatur à simili. Nam omnes dicunt posse quemlibet suum votum commutare auctoritate propria in opus euidenter melius, vt qui vovit dicere tertiam partem Rosarii, poterit commutare in vnum diem ieiunii; est autem eadem ratio, in præcepto otto ex voto, & ex mandato confessoris. Ita probabiliter Portel, licet aliqui etiam magis probabiliter contrarium asserant. Sed hæc dicta sufficiant circa penitentia commutationem; hoc vnum addam valde notandum, * posse penitentem penitentiam à confessario iniunctam per annum differe. Ita docet ex Societate Iesu Antonius Fernandez in instrum. confessar. p. 1. docum. 7. §. 2. n. 2. ubi sic ait. Tiene obligacion el penitente de cumplir la penitencia por lo menos de un año, si no le obliga el Confessor dentro de menos tiempo coligese del cap. omnis de penit. ibi, Et iniunctam sibi penitentiam. Sic Fernandez, qui hoc etiam docuerat in docum. 4. n. 5.

RESOL. XXXVI.

An secundus Confessarius possit commutare penitentiam extra confessionem sacramentalem?

Ex quo curissime inferitur quod votum commutari potest, & absolutio à censuris potest fieri extra Sacramentum.

Et docetur primum Confessarium, qui imposuit penitentiam, illam commutare, vel diminuire posse extra confessionem.

Item brevissime docetur, quod penitens ipse potest, auctoritate propria, commutare penitentiam sibi à Confessario iniunctam, in opus æquale, aut saltem in euidenter melius. Ex p. 10. tr. 12. & Misc. 2. Ref. 43.

§. 1. Negatiue responderet Tamburinus, Opusc. de Confess. tom. 1. lib. 1. cap. 3. §. 4. n. 26. ubi ita asserit: De alio, seu secundo Confessario certum fit non posse extra confessionem commutare penitentiam ab alio iniunctam. Ratio est, quia Sacerdos non est Iudex, nec vllam habet potestatem, nisi dum est in hoc Tribunali; sed nullo modo censetur esse talis, nisi dum administrat Sacramentum; ergo, &c. Dices. At votum commutari potest, & absolutio à censuris fieri item potest, & Sacramentum. Re-

Tom. I.

spondeo, posse quidem, quia id dependet solum à potestate, quam habet Summus Pontifex, quamque aliquando communicat aliis: at commutatio penitentia procedit ex potestate Sacramentali, vt dictum est. Ita ille.

2. Sed licet ego olim hanc sententiam docuerim, tamen non existimo improbabilem, sententiam affirmatiuam, quam nouissimè tuetur Leandrus de Sacrament. tom. 1. tract. 5. disputat. 9. quest. 101. quia primus Confessor potest mutare penitentiam extra Confessionem: ergo etiam poterit alius. Secundo, quia, vt aliqui probabiliter asserunt, penitens ipse potest auctoritate propria commutare penitentiam sibi iniunctam in opus æquale, aut saltem euidenter melius. Ergo meliori iure poterit Confessor. Et idè hanc sententiam tenet etiam Martinus de San Ioseph in Mon. Confess. tom. 1. lib. 1. tract. 27. de Penit. numero 20. sic aiens: No es necesario boluerse à confessar con el segundo Confessor, para que le commute la penitencia, basta de xija la penitente; pues si se huiera de boluer à confessar con el, fuera para que le consta de la penitencia, que auia de commutar, y diciendosela el penitente, cessa la dificultad, & nihil frustra est faciendum, & superflua sunt resecanda, leg. Hæc stipularia, §. Final. & ibi, addit. margin. vt Legatorum nomine. Y assi podrá commutarla el segundo Confessor fuera de la Confession Sacramental. Ita ille. His tamen non obstantibus, sententiam negatiuam, quam olim docui, puto communiorem, & probabiliorem & in praxi sequendam. Vide Castrum Palaum, tom. 4. tractat. 23. punct. 21. numer. 8. & segg. Cardinalem Lugo, de Penitent. disput. 25. sect. 6. num. 110. cum aliis.

3. Nota tamen, posse primum Confessarium qui imposuit penitentiam, illam commutare extra Confessionem, docere etiam Machadam, tom. 1. lib. 3. par. 1. docum. 11. num. 1. sic asserentem: Començando pues por el Confessor que dio la penitencia, digo que es doctrina, y regla general, en que todos los Doctores conuenien, que este puede con qualquiera iusta causa commutar, o disminuir la penitencia que el dio, segun iuzgare mas conueniente, no solo en confession, sino tambien fuera de ella. No obstante, que Syluestro niega esto vltimo. Hæc Machadus; qui tamen postea num. 4. hoc negat de secundo Confessario. Vide etiam circa præsentem questionem Candidum, tom. 1. disquisit. 4. art. 32. dub. 8. qui pro negatiua, & affirmatiua sententia Auctorem adducit.

RESOL. XXVII.

An Confessarius possit commutare penitentiam præseruatiuam ab alio Confessario impostam?

Et an Confessarius possit commutare penitentiam, non audita priore confessione eorundem peccatorum, etiam reseruatorum? Ex part. 3. tract. 4. Ref. 136. aliàs 137.

§. 1. Negatiuam sententiam docet Zerola in praxi penit. c. 25. q. 12. ubi ait, id quod dictum est de commutatione penitentia impostæ, debet limitari, non procedere in penitentia præseruatiua, quæ datur loco medicina; nam ista penitentia non potest, nec debet commutari, quia datur per modum pharmaci.

2. Sed Bonacina de Sacram. disp. 5. q. 5. sect. 3. punct. 3. num. 5. affirmatiuam sententiam tenet, quando tamen Confessarius iusta, & rationabili causa penitentiam præseruatiuam commutet in aliam præseruatiuam

E e

Ref. 28. cursum in § penit. à verbi Dammodo, & supra in Ref. 9. §. Nota etiam, & cursum in fine §. 1. Ref. 14.

Sup. hoc sup. in Ref. 23. & in Ref. 24. §. 1. & in Ref. 25. §. Sed contrariam, aut mediâ, vt Limita. & in aliis eorum annot. pro hac quæst.

Sup. hoc sup. in Re. 24. figuranter ex §. Sed cum, & §. Dices primo, ad medium, & in Ref. 25. §. Sed contrariam, post mediâ, verbi. Sed notandum, & infra in Ref.